

РЕШЕНИЕ

№ 7292

гр. София, 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5693** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от адв. А. П., срещу Решение от 27.03.2020г. постановено от Софийския районен съд /СРС/, НО, 111 състав по НАХД № 13229/2019г., с което се Изменя Наказателно Постановление № 23-002591 от 24.06.2019г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място], с което на дружеството на основание чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., като е намалил размера на наложената имуществена санкция до размер на сумата 1 500 лв.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на така поставеното решение. Излага съображения, че отразената в НП фактическа обстановка не кореспондира с посоченото от наказващия орган нарушение на чл.61, ал.1 от КТ във вр. с чл.1, ал.2 от КТ. Твърди, че е налице и нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, като не са посочени обстоятелствата при които е извършено нарушението. Излага съображения, че не е ясно как е установено, че се касае за полагане на трудово правоотношение. Сочи, че при наличие на неизяснена фактическа

обстановка, смята, че наказващия орган неправилно е приел, че е налице трудово правоотношение между [фирма] и М. М.. Счита, че случаят е маловажен и дори намалената санкция от съда на 1500 лева е прекомерна, тъй като случаят е първи по рода си за обекта и наказващия орган е следвало да не налага тази санкция, а да извърши само предупреждение, тъй като случаят не представлява висока степен на обществена опасност, имайки предвид фактическата обстановка или да наложи глоба с фиш на управителя на фирмата. Моли съда да му бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда” С., чрез процесуалния си представител юрк.В., оспорва касационната жалба и моли да бъде отхвърлена като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVI - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 14.05.2019г. около 15:15ч. на място в обект на контрол-магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] била извършена проверка от екип на ДИТСО, част от който била и св. К. К. – гл. инспектор в ДИТСО.

В хода на проверката в обекта било установено лицето М. М., която попълнила собственоръчно декларация, представена от контролния орган.

В декларацията лицето удостоверило, че работи в обекта на длъжност „продавачка“ от 01.03.2019г. с определено работно място в обекта на контрол [населено място], [улица], работно време от 12:30ч. до 18:00ч., два почивни работни дни и заплата 10 лв. Присъствията на лицето на работа били отразени в присъствена тетрадка за 2019 година.

Проверката продължила на 17.05.2019 г. в сградата на Дирекция ”Инспекция по труда Софийска област”. В хода на проверката бил представен граждански договор № 01/01.03.2019г., с който на лицето било възложено да изпълнява длъжността „продавач-консултант“ и било уговорено възнаграждение в размер на 10лв.

За резултатите от проверката бил съставен констативен протокол, а срещу ЕТ и акт за установяване на административно нарушение №23-002591/17.05.2019 година за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и процесното НП № 23-002591 от 24.06.2019 година, с което директор на Д“ИТ Софийска област“ е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лева на осн. чл.414, ал.3 от КТ., за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ От правна страна съдът е приел, че жалбата е частично основателна.

СРС в мотивите на обжалваното Решение е приел, че законосъобразно, но явно несправедливо АНО е наложил имуществена санкция в размер на 3000 лева, над минималния допустим размер. Липсват данни за извършени други нарушения на трудовото законодателство, за което нарушителят да е бил санкциониран, поради което и не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства, обосноваващи

завишаване размера на наложената санкция. Съгласно разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ нарушенията на чл. 61, ал. 1 КТ не могат да бъдат квалифицирани като маловажен случай.

Решението на въззивния съд е правилно.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е правилно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК.

По делото безспорно се установява, че на 14.05.2019г., М. М. е полагала труд при касатора, без да е налице сключен валиден трудов договор. Отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения (чл.1, ал.2 от КТ), като съгласно чл.61, ал.1 от с.з. трудовият договор се сключва в писмена форма. Неизпълнението на това задължение се санкционира съгласно чл.414, ал.3 от КТ, която предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 или 3 и чл.63, ал.1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

СРС, след като е анализирал събраните във въззивната инстанция доказателства е достигнал до единствения верен извод, че в случая е налице трудово правоотношение между [фирма] и М. М., поради което преценката на контролните органи и АНО за същността и съдържанието на правоотношението и квалифицирането на същото, като трудово е правилна. Предвид на това е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя по смисъла на чл.414, ал.3 от КТ.

Неоснователно е искането на касатора за приложение на чл.28 от ЗАНН и квалифициране на настоящия случай като маловажен. От една страна съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.д. №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в от КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в от КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Т.е., разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН като обща спрямо чл.415в от КТ не може да се приложи, тъй като е налице специална такава за маловажните случаи. А от друга страна, в случая е неприложима разпоредбата на чл.415в от КТ, тъй като не са маловажни нарушенията на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 и 3 и чл.63, ал.1 и 2. Т.е., настоящето нарушение изрично е изключено като възможност за приложение на института на маловажния случай.

По тези съображения решението на СРС се явява правилно, поради което следва да

бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Касационната жалба е неоснователна, с оглед на което и предвид разпоредбата на чл.63, ал.5 (нова – ДВ, бр. 94/2019 г.), вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80,00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен Съд С. – град, XVI - ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.03.2020г. постановено от Софийския районен съд /СРС/, НО, 111 състав по НАХД № 13229/2019г., с което се Изменя Наказателно Постановление № 23-002591 от 24.06.2019г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място], с което на дружеството на основание чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., като е намалил размера на наложената имуществена санкция до размер на сумата 1 500 лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер от 80,00 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.